

Sygn. akt VII Ka 957/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Chudy

Sędziowie SO Danuta Hryniewicz (spr.)

SO Dorota Lutostańska

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013r.

sprawy M. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 50 Ustawy o ochronie osób i mienia w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego w Węgorzewie

z dnia 19 lipca 2013r. sygn. akt V K 181/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Giżycku, V Zamiejscowego Wydziału Karnego w Węgorzewie przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 957/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Węgorzewie wyrokiem z dnia 19 lipca 2013r., sygn. akt V K 181/12, w sprawie **M. M.**oskarżonego o to, że w dniu 8 lipca 2011 roku w W.przy ul. (...)podczas trwania imprezy masowej (...)zatrudniony jako pracownik ochrony przekroczył swoje upoważnienie powodując naruszenie czynności narządów ciała inne niż określone w art. 156 §1 kk poprzez to, że uderzył pałką typu tonfa uczestnika imprezy K. B.w twarz, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania koron zębowych zębów 12 i 21 w wysokości 1/2 korony zęba, złamania korzenia zęba 11 w 1/2 wysokości, złamania wyrostka zębodołowego w okolicy zęba 11, rany tłuczonej wargi dolnej długości 3-4 cm, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, tj. o czyn z art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia w zb. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 k.k.

orzekł:

1. oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia z dnia 22.08.1997r (Dz. U. nr 145, poz. 1221 z 2005r z późn. zm.) w zw. z art. 157§1kk w zw. z art. 11 §2kk skazał go, zaś na podstawie art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 2000 (dwa tysiące) na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. B.;
3. na podstawie art. 44§1kc zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. B. kwotę 3000 (trzy tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi od dnia 28.06.2012r.;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. B. kwotę 5200 (pięć tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowionego w sprawie pełnomocnika;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego** M. M. zaskarżając go w całości i zrzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, w szczególności: czy w tym czasie oskarżony posiadał pałkę typu tonfa, w którym momencie zostało podjęte działanie powodujące obrażenie pokrzywdzonego, kto podjął działanie powodujące obrażenia u pokrzywdzonego i jaki był przebieg tego zdarzenia i uznanie, że w zebrane w sprawie dowody pozwalają na ustalenie jednej wersji przebiegu zdarzenia, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, albowiem doprowadziło do wydania wyroku skazującego,

z ostrożności procesowej podnoszę również zarzut:

2. rażąco surowej kary poprzez wymierzenie kary bezwzględnej kary pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności popełnienia czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także zachowanie pokrzywdzonego, przemawiały za orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem,

3. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, iż stan majątkowy oskarżonego pozwala na poniesienie przez niego kosztów postępowania;

4. obrazę przepisów art. 627 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, iż dla zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego, wystarczającym jest złożenie przez pełnomocnika spisu kosztów, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, albowiem doprowadziło do zasądzenia kosztów postępowania powyżej stawek prawem przewidzianych.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości pkt 1-5 i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

2. z ostrożności procesowej: o zawieszenie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby, o zmianę pkt 4 wyroku poprzez obciążenie oskarżonego kosztami pełnomocnika wg stawek minimalnych prawem przewidzianych, o zwolnienie z kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się skuteczną w zakresie, w jakim jej autor wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Kierunek zaskarżenia wyroku umożliwił bowiem jego kontrolę poza granicami środka odwoławczego w celu wyeliminowania dostrzeżonych, istotnych uchybień prawa procesowego. Wskazać w tym miejscu wypada, iż Sąd odwoławczy ma nie tylko prawo, ale i obowiązek zbadania sprawy poza granicami środka odwoławczego, o ile oczywiście zostaną spełnione przesłanki przewidziane w przepisach art. 439,

440 lub 455 kpk. In concreto zaistniały warunki do uchylenia zaskarżonego wyroku w oparciu o podstawy z art. 440 kpk. Niezależnie bowiem od oceny prawidłowości dokonanych przez Sąd Rejonowy ocen i ustaleń dotyczących sprawstwa i winy M. M. w zakresie przypisanego mu występkę z art. z art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia w zb. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2k.k. zaskarżony wyrok został wydany z uchybieniem art. 41 § 1 k.p.k.

W doktrynie, jak i judykaturze, ugruntował się jednolity pogląd, że wobec sędziego, który zajął stanowisko w sprawie rozpoznawanej poprzednio, mającej ścisły i nierozzerwalny związek z aktualnie rozpoznawaną lub też który uzewnętrznił swoje poglądy na sprawę przed wydaniem orzeczenia zarówno na sali sądowej, jak też poza nią, zachodzą podstawy do stosowania instytucji z art. 41 § 1 k.p.k. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 1971 r., III KR 213/70, niepubl.; z dnia 31 maja 1985 r., V KRN 333/85, OSNPG 1985, Nr 10, poz. 129, z dnia 29.08.2006 r. w sprawie KK 107/05).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej, jako że sędzia L. M.- członek składu orzekającego Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Węgorzewie uczestnicząca w wydaniu wyroku z dnia 19 lipca 2013 r., na mocy którego M. M.został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia w zb. z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionego na szkodę K. B.- w postępowaniu przygotowawczym brała udział w rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 23 listopada 2011 r. o umorzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie (sygn. akt 2 Ds. 618/11/D). Zgodnie z powyższym należy uznać, że w niniejszym przypadku zachodzi „uzasadniona wątpliwość” co do bezstronności sędzi L. M.. Skoro bowiem wymieniona przed wydaniem wyroku skazującego wchodziła w skład Sądu, na mocy postanowienia którego stwierdzono przesłanki do uchylenia orzeczenia w przedmiocie umorzenia dochodzenia - co w konsekwencji doprowadziło do skierowania przeciwko M. M.aktu oskarżenia w sprawie o sygn. akt V K 181/12 - to powinna ona zostać wyłączona od udziału w niej. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż ujawniła ona w tym orzeczeniu (z dnia 28 lutego 2012 r., sygn. akt VKp 2/12) - zawierającym wszak zalecenia odnośnie konieczności uzupełnienia materiału dowodowego pod kątem ewentualnego sprawstwa występującego aktualnie w roli oskarżonego M. M.- swoje zapatrywanie na temat istoty przyszłego rozstrzygnięcia. Z tego też względu sędzia ta nie powinna zostać wyznaczona do składu orzekającego Sądu I instancji. Skoro jednak na wstępnym etapie postępowania fakt uprzedniego orzekania przez wymienioną został przeoczony, zachodziła podstawa do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o wyłączenie L. M.od rozpoznania sprawy. Przeciwnie stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału z/s w Węgorzewie z dnia 17 października 2013 r., nie znajduje akceptacji z przyczyn wyżej wskazanych.

Reasumując, udział sędzi L. M.w wydaniu zaskarżonego wyroku, stanowił uchybienie skutkujące naruszeniem przepisów prawa procesowego, co z uwagi na ich rangę mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Dlatego też, wyrok ten - niezależnie od zasadności podnoszonej w apelacji argumentacji - należało uchylić i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W opisanej sytuacji, gdy rozpoznanie zarzutu naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. okazało się wystarczające do zdecydowania o uchyleniu zaskarżonego wyroku Sąd II instancji, działając na podstawie art. 436 k.p.k. uznał, że badanie zasadności zarzutu błędy co do faktów byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Kierując się powyższym, Sąd odwoławczy orzekł jak na wstępie (art. 437 § 2 k.p.k.).